

nebude zneužito. Údaj bydliště a zaměstnání je důležitou pomůckou při šetření úřadu o totožnosti osoby, jmenovitě při zahájení tohoto šetření a při rozhodnutí, který úřad má totožnost osoby ověřiti. Cestovní pasy bez údaje zaměstnání nebo bydliště nebo s nesprávnými údaji těchto by proto mnohdy ztížily, případně i znemožnily přezkoumání totožnosti osob cestovními pasy se vykazavších.

Okolnost, že bydliště a zaměstnání lze změnit, je nerozhodná, neboť při správných údajích bydlišť a zaměstnání v době žádosti o pas a jeho vystavení lze pravidelně zjistiti i později tyto okolnosti, třebaž změněné, a pak v šetření pokračovati.

Pokud jde o bydliště, sluší kromě toho podotknouti, že podle § 4, odst. 1 cit. zák. určuje se místní příslušnost úřadu pas vydávajícího podle řádného bydliště občana v tuzemsku bydlicího a o pas žádajícího. Je tedy bydliště osoby v cestovním pase popsané i z tohoto důvodu podstatným údajem o ní. Okolnost, že v případech neodkladných může podle § 4 cit. zák. i úřad dočasného pobytu vydati cestovní pas, jako výjimečná je nerozhodná pro posouzení podstatnosti údaje bydliště v cestovním pase. Právem proto shledal odvolací soud ve všech případech, v nichž byl obžalovaný B. S. uznán vinným, údaje bydliště, případně i zaměstnání za podstatné údaje o osobách v cestovních pasech popsaných.

Po subjektivní stránce se vyžaduje k naplnění zločinu padělání veřejných listin podle § 394 tr. z. úmysl, t. j. v konkrétním případě vědomí o podstatnosti jednotlivých do cestovního pasu uvedených okolností a o jich nepravdivosti a ovšem vůle je do pasu v tomto vědomí uvést.

Ze zjištěné skutečnosti, že obžalovaný B. S. dlouhá léta vykonával agendu cestovních pasů, že měl k tomu potřebné vědomosti, a že se snažil v některých případech krýti své jednání nesprávnými zápisy i do spisů okresního úřadu, plyne, že dobře věděl o tom, že údaje ty jsou z důvodů výše uvedených podstatné.

Čís. 5639.

Nebezpečnou pohružku bezodkladným násilným činem (zbitím holí), pronesenou za účelem zmocnění se cizí věci movité, je podřaditi pod § 190 tr. zák., nikoli pod § 1 a 2 zákona č. 309/1921 Sb. z. a n. a § 460 tr. zák.

(Rozh. ze dne 19. června 1936, Zm II 50/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku senátu mládeže v Novém Jičíně ze dne 26. října 1935, pokud jím byl mladistvý provinilec K. B. uznán vinným proviněním útisku podle § 1 a 2 zákona č. 309/1921 Sb. z. a n. a § 3 zákona č. 48/1931 Sb. z. a n. a proviněním krádeže podle § 460 tr. z. a § 3 zákona č. 48/1931 Sb. z. a n., zrušil rozsudek v napadené části, důsledkem toho zrušil rozsudek i ve výroku o trestu, jakož i ve výrocích s tím souvisících a uznal obviněného vinným proviněním podle §§ 190 a 192 tr. z. a § 3 zákona č. 48/1931 Sb. z. a n.

Z d ů v o d ů :

Zmateční stížnosti státního zastupitelství nelze upříti oprávněnosti, pokud vytýká rozsudku, že skutkový děj nesprávným výkladem zákona uvažoval podle zákona, který se k němu nevztahuje (§ 281, č. 10. tr. ř.).

Rozsudek zjišťuje, že v lese u putny nasbíraných borůvek zůstala dvanáctiletá J. V., že obviněný k ní přišel s holí v ruce a chtěl po děvčeti, aby mu dala nasbírané borůvky z putny, kterou mělo u sebe. Děvče mu řeklo: »Nechej ty borůvky!« A tu obviněný přišel až úplně k němu, rozpráhl se na ně holí, kterou držel v ruce, a hlasitě pravil: »Drž hubu a jdi odtud!« Děvče se bálo, že je uhodí a proto uteklo domů, nechavši borůvky v lese.

Je zkoumati, zda tato skutková zjištění rozsudku opodstatňují pohrůžku ve smyslu zákona proti útisku č. 309/1921 Sb. z. a n., jak vyslovil senát mládeže, či pohrůžku ve smyslu § 190 tr. z., jak dokazuje zmateční stížnost.

Je připustiti, že pro naplnění pojmu pohrůžky ve smyslu § 190 tr. z. nestačí jakákoliv pohrůžka a že je třeba pojem ten rozlišiti od pojmu pohrůžky ve smyslu zákona proti útisku čís. 309/1921 Sb. z. a n. Tím, že § 190 tr. z. klade vedle sebe násilí spáchané skutkem a násilí spáchané pohrůžkou, dává zákon již zde na jevo, že musí jíti o pohrůžku, která s ohledem na intenzitu a dobu proveditelnosti se rovná násilnému skutku, to jest o pohrůžku směřující proti tělu a životu bezprostřední a okamžitou (rozh. čís. 2333 víd. a čís. 902 Sb. n. s. — Altmann, str. 535). Správnosti tohoto názoru nasvědčuje i výklad pojmu násilí v § 39 zákona na ochranu republiky, v němž se praví, že násilím je nejen skutečný násilný čin, nýbrž i nebezpečná vyhrůžka bezodkladným násilným činem. Nelze pochybovati o tom, že jednání obviněného, jak bylo rozsudkem zjištěno, naplňuje pojem pohrůžky ve smyslu právě uvedeném, uváží-li se, že šlo o bezprostřední pohrůžku zbitím, pronesenou v lese šestnáctiletým výrostkem ozbrojeným holí oproti dvanáctiletému osamělému děvčeti, takže tato pohrůžka se rovnala násilnému skutku. Ježto pak toto násilí pohrůžkou učinil obviněný J. V.-ové v tom úmyslu, aby se mohl zmocniti borůvek jí hlídaných, což také provedl, jsou v jeho jednání splněny všechny složky skutkové podstaty provinění podle §§ 190 a 192 tr. z. a podřadil-li napadený rozsudek skutek obviněného skutkovým podstatám §§ 1 a 2 zákona č. 309/1921 Sb. z. a n. a § 3 zákona č. 48/1931 Sb. z. a n. a § 460 tr. z., uvažoval o skutku podle zákona, jenž se k němu nevztahuje.

Čís. 5640.

Zákon nepredpisuje určitú formu pre návrh v smysle § 112 tr. zák.; podľa § 90 tr. por. sa vyžaduje, aby súkromný návrh bol podaný u úradov a orgánov, uvedených v § 89, odst. 2 tr. por., aby v ňom bol určite označený trestný čin, a pokiaľ je to možné, aby boli uvedené údaje vzťahujúce sa na pachateľa a účastníka.